

DE STEM VAN DE LAATSTE BAZUIN

46^e jaargang • nr. 81 • ZOMER 2020

THEMA-EDITIE PINKSTEREN 2020:

'Ik ben gekomen, om vuur
op de aarde te werpen...'

De bergen zullen vrede dragen,
de heuvels heilig recht.
Hij zal hun vrolijk op doen dagen,
het heil, hun toegezegd.
‘t Ellendig volk wordt dan uit lijden
door Zijnen arm gerukt.
Hij zal nooddriftigen bevrijden;
verbrijz’len, wie verdrukt.

Zij zullen U eerbiedig vrezen,
zolang er zon of maan
bij ‘t nageslacht ten licht zal wezen
en op- en ondergaan.
Hij zal gelijk zijn aan den regen,
die daalt op ‘t late gras,
aan droppels, die met milden zegen
besproeien ‘t veldgewas.

‘t Rechtvaardig volk zal welig groeien.
Daar twist en wrok verdwijnt,
zal alles door den vrede bloeien,
tотdat geen maan meer schijnt.
Van zee tot zee zal Hij regeren,
zover men volk’ren kent;
men zal Hem van d’ Eufraat vereren,
tot aan des aardrijks end.

PSALM 72, DE VERZEN 2, 3 EN 4

Colofon

UITGEVERIJ ‘DE KANDELAAR’

Wilhelminastraat 21
2011 VJ Haarlem
Telefoon: 023 – 528 5561
www.uitgeverijdekandelaar.nl

REDACTIE

Wilhelminastraat 21
2011 VJ Haarlem
ijlmstraetmans@planet.nl
www.hazknerland.org

ABONNEMENTEN

worden gratis verstrekt
Opgave 023-5285561
of via e-mail:
info@uitgeverijdekandelaar.nl
Overname van artikelen alleen
met toestemming, ongewijzigd
en met bronvermelding.

REDACTIE

R.C. Boekhout

HOOFDREDACTIE

J.L.M. Straetmans

PRODUCTIE EN LAY-OUT

Vanderperk Groep
Groot-Ammers

ISSN 1568 – 3419

Ik ben gekomen, om vuur op de aarde te werpen.... (Lc.12:49)

J.L.M. Straetemans

De Bijbel is het onfeilbare Woord van God en de enige grondslag voor het geloof (2Tm.3:16-17), waarin het verlossingswerk van Jezus Christus, de Zoon van de levende God, de Verzoener van onze zonden, centraal staat. Niemand was in staat de mensheid met God te verzoenen dan Jezus alleen. Slechts Jezus Christus, waarlijk Mens, waarlijk God, kon de verzoening met God tot stand brengen. God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, hun zonden hun niet toerekenende (2Kor.5:19). Daarom kan ook niemand tot de Vader komen dan door Christus. Hij is de enige Weg tot God: 'Jezus zeide tot hem: Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven. Niemand komt tot den Vader, dan door Mij' (Jh.14:6).

Door de hele Bijbel wordt ons de liefde van de Heere gepredikt. God wist dat de mens zou vallen, maar had ook het voornemen, hem weer de gelegenheid te geven om zalig te worden (2Tm.1:9-10; Tit.1:2). Daartoe heeft God de belofte van een Verlosser en Zaligmaker al in het paradijs ge-

geven. Direct na de val van Adam en Eva wordt in het eerste boek van de Bijbel die liefde openbaar en klonk het Evangelie van het Koninkrijk. God schonk de paradijsbelofte en sprak tot de slang: 'Ik zal vijandschap zetten tussen u en de vrouw, en tussen uw zaad en haar zaad; dit zal u de kop vermorzelen en gij zult het de hiel vermorzelen' (Gn.3:15). God heeft dus de belofte van een Verlosser en Zaligmaker gegeven.

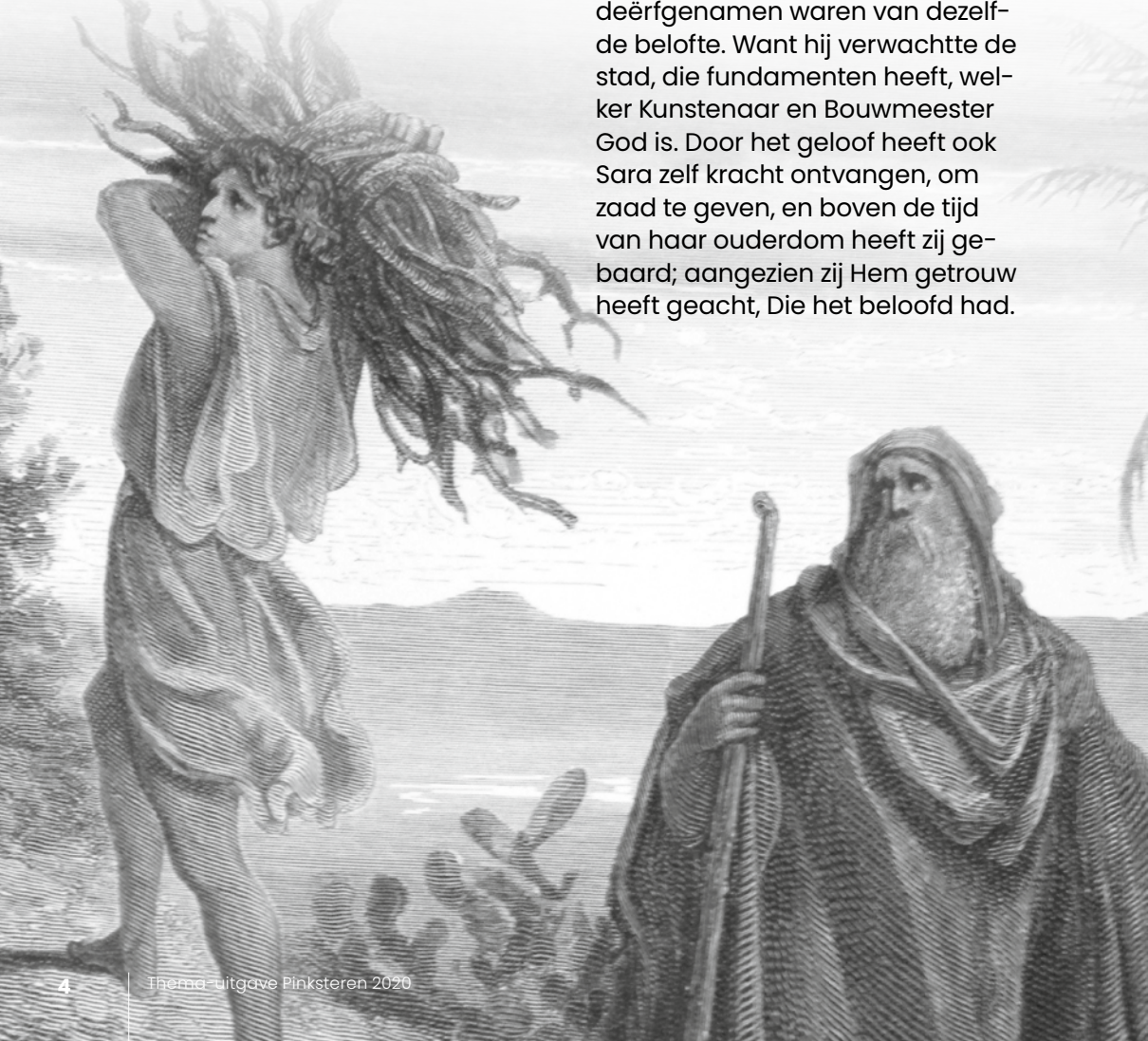
Hier klinken de eerste woorden van het Evangelie en wordt de komst van Jezus Christus aangekondigd in: 'het zaad van de vrouw'. Het vermorzelen van de kop betekent dat de macht van de slang totaal wordt vernietigd. Maar ook kunnen wij hieruit begrijpen dat de Messias zou lijden door de boosheid van de slang: 'gij zult het de hiel vermorzelen'. Gedurende de tijd van het Oude Testament heeft God de belofte van de komende Verlosser telkens vernieuwd en nader verklaard (o.a. Gn.22:18 en 49:10; Dt.18:15 en 18-19; Ps.2:6-8 en 12; Js.11:1-2; Jr.23:5-6; Dn.9:24-27; Mi.5:1; Hg.2:7-10).

Verwachting en verlangen in het Oude Testament

Abraham, Izak en Jakob

Van Abram lezen we in Genesis 13 (vs.2): 'Abram was zeer rijk, in vee, in zilver, en in goud'. Al het aardse, het tijdelijke, stelde hij echter ver achter het hemelse, het eeuwige. Van Abraham lezen wij zelfs dat hij niet alleen zéér verlangde om de dag des Heren te mogen zien, hij heeft hem ook gezien: 'Abraham, uw vader, heeft met verheuging verlangd, opdat hij Mijn dag zien zou; en hij heeft [hem] gezien, en is verblijd geweest'

(Jh.8:56). Van de verwachting van Jakob lezen we als hij het op zijn sterfbed uitroept: 'Op uw zaligheid wacht ik, Heere!' (Gn.49:18). Deze aartsvaders zagen uit naar hun hemelse Vaderland, zij verwachtten de komst van de Messias. De begeerte, het verlangen naar de komst van de Messias en daarmee het hemelse vaderland, klopte in hun hart en daar was hun hart, hun handel en wandel op gericht. 'Door het geloof is hij een inwoner geweest in het land der belofte; als in een vreemd land, en heeft in tabernakelen gewoond met Izak en Jakob, die medeërfgenen waren van dezelfde belofte. Want hij verwachtte de stad, die fundamenten heeft, welker Kunstenaar en Bouwmeester God is. Door het geloof heeft ook Sara zelf kracht ontvangen, om zaad te geven, en boven de tijd van haar ouderdom heeft zij gebaard; aangezien zij Hem getrouwd heeft geacht, Die het beloofd had.

Daarom zijn ook van één, en dat een verstorvene, zovelen in menigte geboren, als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan de oever der zee is, dat ontelbaar is. Deze allen zijn in het geloof gestorven, de beloften niet verkregen hebbende, maar hebben die van verre gezien, en geloofd, en omhelsd, en hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen op de aarde waren' (Hbr.11:9-13). Abraham, Izak en Jakob hebben de belofte met blijdschap ontvangen en ze tot zich getrokken. 'En als zij gedachtig geweest waren aan het vaderland, dat zij verlaten hadden, zouden zij gelegenheid gehad hebben terug te keren; maar nu verlangen zij naar een beter, dat is een hemels, vaderland. Daarom schaamt God Zich voor hen niet hun God te heten, want Hij had hun een stad bereid' (Hbr.11:15-16). Het verlangen naar de Heere maakte hen vreemdelingen in deze wereld. Zij verlangden, waren begerig naar het 'betere', dat is naar het hemelse vaderland. Dit verlangen beheerste hun hele leven. Hun pad liep hemelwaarts. De Heere schonk hun zoveel, vulde hun gehele leven zó met Zijn liefde, Zijn genade, Zijn vertroosting dat hun verlangen zo sterk werd dat zij geen tijd hadden om te denken aan wat 'achter hun was'.

David

David verwachtte de Heere 'de ganse dag': 'Leid mij in Uw waarheid, en leer mij, want Gij zijt de God mijns heils; U verwacht ik den gansen dag' (Ps.25:5). Het

Hebreeuwse woord 'verwachten' betekent: wachten, uitzien naar, hopen op, verwachten, begerig uitzien naar. Hoe horen we het verlangen, het begeren, innerlijk in het hart van David naar de Heere ook niet tot uitdrukking komen in Psalm 27 (vs.4): 'Een ding [alléén dit] heb ik van den Heere begeerd [gevraagd, verzocht, gebeden], dat zal ik zoeken [daar gaat mijn verlangen naar uit]: dat ik al de dagen mijns levens mocht wonen [zitten, gezeten zijn, verblijven] in het huis des Heeren, om de liefelijkheid [Zijn schoonheid, Zijn gunst, Zijn bekoorlijkheid] des Heeren te aanschouwen, [te zien, te ervaren, te beleven] en te onderzoeken [te overleggen, te overwegen] in Zijn tempel'.

Hooglied

Hooglied: het lied der liederen, het lied der liefde, het uitnemendste, het voortreffelijkste lied. Hoe krachtig en intens klinken hierin de liefde en het verlangen van en naar elkaar. In dit lied der liefde zien we de karakteristieke (het wezen uitdrukkend) betrekking tussen Christus en Zijn gemeente: tussen de Bruidegom en Zijn bruid. Bruidegom en bruid trekken zich het liefste terug in de binnenkamer om met elkaar zoveel mogelijk om te gaan, elkaar te schenken wat nodig is om gelukkig te zijn/worden. Want waar gaat het verlangen van een bruidegom en zijn bruid meer naar uit dan naar elkaar? We zien die liefde en het verlangen van bruid en Bruidegom naar elkaar terug in de Openbaring van Johannes.

De belofte van de Bruidegom in hoofdstuk 22 vers 20, doordrenkt van Zijn liefde, luidt: 'Ik kom haastiglijk' [spoedig] en het hartstochtelijke verlangen van de bruid komt tot uiting in haar antwoord: 'Ja kom, Heere Jezus!'. Ook hier gaat het over het verlangen, van de gemeente naar haar Bruidegom Jezus en het verlangen van Jezus naar Zijn bruid, de gemeente. Naar hun vereniging: het samengevoegd zijn, het verenigd zijn, het verbonden zijn, het één zijn: 'Mijn Liefste is mijn, en ik ben Zijn' (Hl.2:16). De bruid verlangt ernaar haar Bruidegom te ontmoeten, want haar liefde voor de Bruidegom beheerst haar gehele leven. De Bruidegom verlangt ernaar Zijn bruid te ontmoeten. De Bruidegom heeft immers Zijn bruid lief; Hij heeft Zijn leven, ook voor haar, gegeven aan het kruis.

De eerste kerk

De Heere Jezus Christus, het Hoofd van de kerk, heeft Zijn kerk gesticht opdat de verlost mens God zou leren kennen, aanbidden, eren, dienen, Zijn Naam groot maken en het Evangelie van het Koninkrijk zou worden verkondigd aan alle mensen (Mt.28:19). De kerk werd gesticht door de uitstorting van de Heilige Geest tijdens het Pinksterfeest in Jeruzalem. 'En toen de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren zij allen eendrachtig bijeen. En er geschiedde haastig uit de hemel een geluid, zoals van een geweldige, gedreven wind, en vervulde het gehele huis, waar zij zaten. En aan hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en

het zat op een ieder van hen. En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken' (Hnd.2:1-4). Toen de Heilige Geest op de Pinksterdag op de discipelen uitgestort was werd Zijn tegenwoordigheid openbaar in tongen als van vuur. Hiermee werden ook de Woorden van de Heere vervuld Die 'een andere Trooster' had beloofd (Jh.14:15-18) waardoor de mens niet zonder leiding en besturing achterbleef. Voor allen die de blijde Boodschap zouden aannemen, werd de mogelijkheid geschapen boete te doen over de zondige toestand, waarin zij door Adam waren gekomen, en van God vergeving van zonden te ontvangen. In het bad van de wedergeboorte (de Heilige Waterdoop), door Christus aangebracht, zouden zij ingelijfd worden in het verbond met God, om Zijn kinderen te worden. Maar ook om geheilgd, onderwezen en toebereid te worden op de komst van Gods Koninkrijk. In Zijn afscheidswoorden sprak de Heere Jezus zeer vertroosten-de woorden (Jh.14:3). De eerste apostelen herhalen deze belofte en wekken de eerste gemeenten voortdurend op om vooral deze Maranatha bede (Kom, Heere Jezus!) en verkondiging (Jezus komt!) levend te houden. In de brief van apostel Paulus aan allen die te Rome zijn: Romeinen 8:17-18: 'Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van Christus; immers, indien wij delen in Zijn

lijden, is dat om ook te delen in Zijn verheerlijking. Want ik ben er zeker van, dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid, die over ons geopenbaard zal worden' (Zie ook Joh.17: 24).

In de eerste brief van apostel Paulus aan de gemeente Gods te Korinthe:

'Zie, ik deel u een geheimenis mede. Allen zullen wij niet ontslapen, maar allen zullen wij veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin, want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd worden' (1Kor.15:51-52).

In de tweede brief van apostel Paulus aan dezelfde gemeente:

'Want de lichte last der verdrukking van een ogenblik bewerkt voor ons een alles verre te boven gaand eeuwig gewicht van heerlijkheid, daar wij niet zien op het zichtbare, maar op het onzichtbare; want het zichtbare is tijdelijk, maar het onzichtbare is eeuwig. Want wij weten, dat, indien de aardse tent, waarin wij wonen, wordt afgebroken, wij een gebouw van God hebben, in de hemelen, niet met handen gemaakt, een eeuwig huis' (2 Kor.4:17-5:1).

In de brief van apostel Paulus aan al de heiligen in Christus Jezus die te Filippi zijn:

'Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Heere Jezus Christus als Verlosser verwachten, Die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan Zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt, naar de kracht, waarmede Hij ook alle dingen Zich kan onderwerpen' (Flp.3:20-21).

In de brief van apostel Paulus aan de heiligen in Christus die te Kolosse zijn:

‘Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand Gods. Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God. Wanneer Christus verschijnt, die ons leven is, zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid’ (Kol.3:1–4).

In de eerste brief van apostel Paulus aan de gemeente der Thessalonicenzen:

‘Doch wij willen u niet onkundig laten, broeders, wat betreft hen, die ontslapen, opdat gij niet bedroefd zijt, zoals de andere mensen, die geen hoop hebben. Want indien wij geloven, dat Jezus gestorven en opgestaan is, zal God ook zo hen, die ontslapen zijn, door Jezus weder brengen met Hem. Want dit zeggen wij u met een woord des Heren: wij, levenden, die achterblijven tot de komst des Heren, zullen in geen geval de ontslapenen voorgaan, want de Heere Zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan; daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Heere tegemoet in de lucht, en zo zullen wij altijd met de Heere wezen (1Ts.4:13–17).

In de algemene brief van apostel Jakobus:

‘Hebt dus geduld, broeders, tot de komst des Heren! Zie, de landman wacht op de kostelijke vrucht des lands en heeft geduld, totdat de vroege en late regen erop gevallen is’ (Jk.5:7).

In de tweede algemene brief van apostel Petrus:

‘Wij verwachten echter naar zijn belofte nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, waar gerechtigheid woont. Daarom, geliefden, beijvert u in deze verwachting, onbevlekt en onberispelijk te blijken voor Hem in vrede’ (2Pt.3:13–14).

In de eerste algemene brief van apostel Johannes:

‘Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; [maar] wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is’ (1Jh.3:2).

In de algemene brief van apostel Judas:

‘Maar gij, geliefden, bewaart uzelf in de liefde Gods, door uzelf op te bouwen in uw allerheiligst geloof en door te bidden in de Heilige Geest, verwachtede de ontferming van onze Heere Jezus Christus ten eeuwigen leven’ (Jud.20–21).

Het verlangen zoals aanwezig in de kerk in het begin

In het hart van de eerste kerk is het verlangen naar de wederkomst van de Heere diep aan-

wezig geweest. De eerste christengemeenten waren overtuigd van de komst van haar Heere en Zijn eeuwige Koninkrijk. Het geloof in dit rijk was hecht. De eerste discipelen leefden in de hoop dat de Heere tijdens hun leven zou terugkomen. Er was sprake van vreugde en verheuging in de aanstaande ontmoeting. Het kenmerk van de kerk in het begin van de eerste drie eeuwen was toch o.a. een vurig verlangen, een diep en heilig heimwee naar Zijn beloofde wederkomst. Dit komt tot uitdrukking in de naam van de gemeente Éfeze in de Openbaring van Johannes (hst.2:1-7). De Bijbel leert ons dat een naam het wezen kan uitdrukken: 'Nabal; want gelijk zijn naam is, alzo is hij; zijn naam is Nabal, en dwaasheid is bij hem;' (1Sm.25:25). De naam Nabal betekent dwaas. Éfeze betekent verlangen en welgevallen. Daarom is deze eerste gemeente, Éfeze, standaard en maatstaf hoe een christelijke gemeente zich naar de voorschriften, ordeningen en instellingen van Jezus moet gedragen. De verwachting en het verlangen van deze gemeente is kenmerkend voor de gehele kerk in de begintijd, daarom had de Heere ook een welgevallen aan haar. In haar brandde een heilig vuur van ijver en verlangen om niet alleen Joden en heidenen tot Christus te brengen, maar ook om als een prachtig getooide bruid de Heere tegemoet te gaan (2Kor.11:2) en daartoe was ze, door de Heere, ingericht en toegerust met sacramenten, ambten en

gaven en zo wil Christus bij Zijn wederkomst Zijn kerk terugvinden: zoals Hij haar heeft gesticht.

Sacramenten, ambten en gaven van de Heilige Geest

De Bijbel leert: 'Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden' (Mc.16:16) en 'Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zo velen als er de Heere, onze God, toe roepen zal' (Hnd.2:38). Het is dus niet voldoende, dat wij kennis van de Bijbel hebben en kennis hebben van wat voor onze zaligheid is gebeurd. Want wat voor ons heeft plaatsgevonden, moet ook in ons gewerkt worden door de sacramenten die de Heere Jezus Christus heeft ingesteld als gevolg van Zijn verdiensten, opdat de zondaar, bekeerd zijnde, een nieuw leven in Hem deelachtig wordt en blijft. Sacramenten zijn zichtbare aardse zaken en handelingen, waarin en waardoor God ons onzichtbare hemelse goederen meedeelt (het woord sacrament betekent verborghenheid). Een sacrament is een uiterlijk, zichtbaar teken van een innerlijke, geestelijke genade. Deze is door Christus geschenken en ingesteld als een middel, waardoor wij de genade ontvangen en als onderpand om ons dezelve te verzekeren.

Sacramenten

1. De Doop met water.

Door de Heilige Doop wordt de erfschuld, die ons van Adam aankleeft, afgewassen en worden wij in het genaderijk van God overgebracht (Gl.3:26-27; Tit.3:5; 1Kor.6:11). Door de Heilige Doop wordt de kracht van Christus' dood en opstanding ons ten deel (Rm.6:3-4; Kol.2:12) en wel:

- a. door de vergeving van onze zonden (Hnd.2:38; Éf.5:26-27).
- b. door de verzekering dat God onze zaligheid wil (Mc.16:16; Tit.3:5-7; 1Pt.3:21).

De voorrechten, ons door en in de Heilige Doop geschonken, kunnen wij door ongeloof en afval van God weer verliezen. (Mt.13:12; 2Tm.4:10,14-15; Hbr.6:4-6; 2Pt.2:1,2,20-21). Om ons hiervoor te bewaren heeft Christus het Heilig Avondmaal ingesteld.

2. Het Heilig Avondmaal.

De Heere Jezus heeft tot onze vertroosting en versterking in het geloof, Zijn Heilig Avondmaal ingesteld (Mt.26:26-28; Mc.14:22-24; Lc.22:19-20; 1Kor.11:23-25). Omdat wij door het eten van Brood en het drinken van de Wijn gemeenschap hebben (1Kor.10:16) met Christus' lichaam en bloed na Zijn dood, opstanding en hemelvaart, ontvangen wij in het Heilig Avondmaal, niet het vroegere aardse en natuurlijke lichaam en bloed van onze Heere Jezus, maar het verheerlijkte en hemelse en dat tot een verzekering en onderpand, dat onze zonden vergeven zijn door Zijn kruisdood (Mt.26:28).

3. De Doop met de Heilige Geest. Jezus, de Christus, zou niet alleen met het water van de schuldafwassing, maar ook met het vuur van de Heilige Geest dopen (Mt.3:11; Mc.1:8; Lc.3:16; Jh.1:33; Hnd.2:2-4 en 14-18). De Doop, zoals die door Christus ingesteld was in de christelijke kerk, bestond dan ook in de eerste eeuwen uit de waterdoop en de daarmede onafscheidelijk verbonden Doop met de Heilige Geest; deze laatste werd 'verzegeling' genoemd (Hbr.6:2a). In laatstgenoemde tekstverwijzing wordt ook over 'de leer der dopen' gesproken. (Zie hiertoe ook Hnd.8:9-19 en 10:44-48; 2Kor.1:21-22; Ef.1:13-14 en 4:30).

Ambten of bedieningen

De Heere had, toen Zijn kerk gesticht was voor haar verdere opbouw, vier ambten of bedieningen ingesteld (Éf.4:11-13), waarover Hij Zelf het levend Hoofd was en is.

- 1e. het ambt van apostelen;
- 2e. dat van profeten;
- 3e. dat van evangelisten;
- 4e. dat van herders; die ook de leraars van de gemeenten waren.

Deze vier ambten waren niet gesteld om over de gemeente te heersen, maar om haar te dienen in Christus' plaats (2 Kor.4:5). Christus, de Koning van de kerk, is ook drager van vier ambten: apostel (Hbr.3:1), profeet (Dt.18:15,18-19; Lc.4:18 en 24:19; Hnd.3:22-23), evangelist (Mt.11:5; Lc.4:18-19 en 43) en herder- en leraar (Jh.10:11; Hbr.13:20; 1Pt.2:25, 5:4). Jezus Christus is de grote Apostel

in de apostel, de grote Profeet in de profeet, de grote Evangelist in de evangelist en de grote Herder- en Leraar in de herder- en leraar. Op deze wijze komt Hij op viervoudige wijze tot ons.

Taken en verantwoordelijkheden van de ambten

De apostelen besturen de kerk (zie onder meer Mt.10:1, 16:19, 18:18-20; Lc.22:29-30; Jh.17:14-21; 20:21; Hnd.1:2; 2:42; 6:2-6). Hen is voorbehouden door de apostolische handoplegging priesters en diakenen te wijden tot hun ambt en het sacrament van de Heilige Verzegeling (de Doop met de Heilige Geest) toe te dienen. Dit sacrament is duidelijk te onderscheiden van het bad der wedergeboorte en vernieuwing door de Heilige Geest, dat door middel van de Heilige Doop met water door alle priesters toegediend kan worden (Hnd.8:14-18, 19:1-7). De profeten onderwijzen de gemeenten in het werk van de Heilige Geest. Zij brengen profetisch licht, door middel van de Heilige Geest in het Woord van profetie, inzake de Heilige Schrift, moeilijk oplosbare zaken in de kerk (Hnd.15:1-34)

en toekomstige zaken in kerk en wereld (Hnd.11:27-30, 21:8-11). Zij zijn dienstbaar als instrument in Zijn heilige handen waardoor de Heere der kerk, eveneens door middel van de Heilige Geest in het Woord van profetie, Zijn dienaren roept (Hnd.13:1-3, Hbr.5:4) en de gemeente vermaant, vertroost en bemoedigt (Hnd.15:32-34). De evangelisten zijn de apostelen behulpzaam bij de verkondiging van het Evangelie (2Tm.4:1-5). De herders zijn belast met de zielzorg van de leden van de gemeente (Hnd.20:17-28; 1Pt.5:1-4).

Gaven van de Heilige Geest

Het vuur van de Heilige Geest bestaat uit de zeven gaven van de Heilige Geest (1Kor.12:1,4-7 en 11). De gaven van de Heilige Geest (1Kor.12:8-10), zijn het zegel en de vrucht van de handoplegging door een apostel. We zien in de Bijbel de werking van de Heilige Geest hierin openbaar worden.

1e. de gave van wijsheid en kennis van God (1Kor.12:8).

Wijsheid en kennis worden onder één noemer gebracht (Rm.11:33). Ook lezen we van Stéfanus

(Hnd.6:5) bv. dat hij met wijsheid sprak (Hnd.6:10). Hij verkondigde de waarheid van het Evangelie op zo'n aangrijpende wijze dat de tegenstanders daardoor innerlijk werden getroffen, hoewel zij het niet wilden aannemen. Het Woord der wijsheid dat de Heilige Geest geeft is sterker dan de wijsheid van deze wereld (1Kor.3:19-20).

Kennis hebben diegenen die duidelijk aan anderen kunnen overbrengen wat Gods Woord zegt. De gave van wijsheid berust op de gave van kennis en verklaart de Waarheid in haar innerlijke samenhang en dringt door in de diepte van de Goddelijke geheimen.

2e. de gave van geloof (1Kor.12:9a). Het geloof als een bijzondere gave van de Heilige Geest moet onderscheiden worden van het geloof als een vrucht van de Geest (Gl.5:22). Het geloof als vrucht of algemene werking van de Geest moet bij iedereen worden gevonden die zalig wil worden (Hbr.11:6; Hnd.16:31). Het geloof echter, als een bijzondere gave van de Geest, dat slechts aan enkelen wordt verleend tot nut van allen, is die sterke, overweldigende geloofskracht, die met de Heere over een muur springt (Ps. 18:30), die bergen verzet (1Kor.13:2), die voor geen twijfel terugwijkt, maar in vertrouwen op de levende God ook de grootste hindernissen overwint, die datgene tot stand brengt wat anderen onmogelijk schijnt, die het werk al aanpakt terwijl anderen nog overleggen of aarzelen, die de zegen van God van de hemel tot zich trekt,

die niet bevreesd is al ging de wereld tenonder en zonken de bergen midden in de zee (Ps.46:3).

3e. de gave van gezondmaking (1Kor.12:9b).

Petrus en Johannes, opgaande naar de tempel bij de kreupelen: 'sta op en wandel' (Hnd.3:1-10).

4e. de gave van krachten (wonderen doen) (1Kor.12:10a).

Paulus en Barnabas uitgezonden naar Cyprus. De valse profeet die het Woord Gods wilde tegenhouden wordt met blindheid geslagen. De stadhouder ziet met welke krachten van de Heilige Geest Barnabas en Paulus vervuld zijn (Hnd.13: 4-12). Deze wonderwerken zijn een getuigenis, dat de tegenwoordige toestand niet een blijvende is, maar dat zij voor het volmaakte moet wijken wanneer het rijk der hemelen in openbare heerlijkheid verschijnt.

5e. de gave van profetie, dromen en visioenen (1Kor.12:10).

Er is grote samenhang tussen de verschillende profetische openbaringen. Bij monde van de profeet Joël noemt de Heere deze drie uitingen van de Heilige Geest tegelijkertijd en laat daardoor de onderlinge samenhang duidelijk zien. Joël 2:28: 'Daarna zal het geschieden, dat Ik Mijn Geest zal uitstorten op al wat leeft, en uw zonen en uw dochteren zullen profeteren; uw ouden zullen dromen dromen; uw jongelingen zullen gezichten zien'. Een profetie bestaat uit gedachten van God die door de Heilige Geest door

profeterende personen worden ontvangen. Onder drijving van de Heilige Geest worden gedachten ontvangen die voorheen niet in zijn of haar geest waren. Door de Heilige Geest gedreven worden de gedachten van de Heere hoorbaar uitgesproken, kenbaar gemaakt, om zo de wil van de Heere te horen en te kunnen volbrengen. Profeten en profetessen ontvangen dus hun boodschap niet van mensen of uit hun eigen hart, maar het is God Zelf, Die door hen spreekt. De Heere spreekt hierbij Zelf in de eerste Persoon, door de mond van een mens. Dat kunnen we lezen in 1 Korinthe 12:3 waar staat dat 'niemand kan zeggen, Jezus den Heere te zijn, dan door den Heiligen Geest'. Wie profeteert fungeert als mond van God en brengt het getuigenis van Christus: 'Want de getuigenis van Jezus is de geest der profetie' (Opb.19:10). De visioenen van de Heilige Geest zijn geen droomvisioenen, geen zinsbegoochelingen. Visioenen hebben hun oorsprong niet in de hersenen van de ziener. Zij bestaan buiten de ziener, en hij ziet ze inderdaad, en wel alleen met geopende ogen, anders houdt het op een visioen van de Heilige Geest te zijn. De ziener(es) ziet met open ogen een tafereel dat anderen niet zien. Ook dan is er een (lichte) drijving van de Geest. Dromen worden ontvangen in een toestand van onderbewustzijn in tegenstelling tot profetie en/of visioenen. Meestal worden geestelijke dromen ontvangen tegen het einde van de nacht; lichaam en geest zijn dan

uitgerust. Het kenmerk van een geestelijke droom is dat deze over het algemeen kort en krachtig is en een scherp beeld geeft van een bepaalde situatie.

6e. de gave van onderscheiding van geesten (1Kor.12:10c). Deze gave leert ons scherp onderscheid te maken of de menselijke geest zich laat leiden door de geest van zichzelf, de geest van de boze of de Geest van God: 'Geliefden, gelooft niet iedere geest, maar beproeft de geesten, of zij uit God zijn' (1Jh.4:1). Lees hierover Handelingen 16:18.

7e. de gave van vreemde talen en uitlegging van die talen (1Kor.12:10d). Paulus onderscheidt dat er twee soorten van spreken in talen zijn: 'talen der mensen en talen der engelen' (1Kor.13:1). Het spreken in talen van de mensen werd bv. aan de apostelen als een gave van de Heilige Geest op het Pinksterfeest gegeven, toen zij in de landstalen van de in Jeruzalem verzamelde vreemden de grote daden Gods verkondigden (Hnd.2:4-11). Voor dit spreken in talen was geen bijzondere uitleg nodig en diende tot stichting van de toehoorders. Geheel anders staat het met het spreken in tongen (1Kor.14). Dit spreken gebeurt in de taal van de engelen, in een bovenaardse hemelse taal, die alleen de spreker tot stichting dient en die zonder uitleg in de landstaal van de toehoorders volkomen onverstaanbaar is (1Kor.14:2,13-14). Talen zonder uitlegging

zijn niet tot nut of stichting van de gemeente (1Kor.14:28).

Jezus Christus is het Hoofd van de kerk die Hij wil besturen door de Heilige Geest. De eerste christengemeenten werden geleid door de Heilige Geest, Die gaf hun de toerusting van sacramenten, kerkelijke ambten en gaven van de Heilige Geest. En zou de Heere van de kerk ook in onze dagen niet deze toerusting willen geven? Wij kunnen toch niets doen, tenzij God ons daarvoor toerust? Christus Zelf spreekt: 'Ik ben de Wijnstok, [en] gij de ranken; die in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht; want zonder Mij kunt gij niets doen' (Jh.15:5).

De heraut [aankondiger, aanzegger of afgezant van de koning] van Jezus Christus, Johannes de Doper (Mt.3:3), wees ook al op de noodzaak om vruchtdragend te zijn: 'Brengt dan vruchten voort der bekering waardig;' (Lc.3:8). Deze Johannes doopte tot bekering, opdat mensen tot zichzelf zouden inkeren en er bij hen een wezenlijke, innerlijke verandering zou plaatsvinden. Maar dit is niet genoeg, want hij zegt in alle duidelijkheid: 'Ik doop u wel met water tot bekering; maar Die na mij komt, is sterker dan ik, Wiens schoenen ik niet waardig ben Hem na te dragen; Die zal u met den Heiligen Geest en met vuur dopen' (Mt.3:11).

Vuur op de aarde geworpen (Opb.8:1-5)

1 En toen Het het zevende zegel geopend had, werd er een stilzwijgen in den hemel, omtrent

van een half uur.

2 En ik zag de zeven engelen, die voor God stonden; en hun werden zeven bazuinen gegeven.

3 En er kwam een andere engel, en stond aan het altaar, hebben de een gouden wierookvat; en hem werd veel reukwerks gegeven, opdat hij het met de gebeden aller heiligen zou leggen op het gouden altaar, dat voor den troon is.

4 En de rook des reukwerks, met de gebeden der heiligen, ging op van de hand des engels voor God.

5 En de engel nam het wierookvat, en vulde dat met het vuur des altaars, en wierp het op de aarde; en er geschieden stemmen, en donderslagen, en bliksemen, en aardbeving.

Aan de Franse revolutie kwam een einde toen Napoleon bij Waterloo (1815) voorgoed werd verslagen. Vooral tijdens de tijd van Napoleon I was in Europa sprake van goddeloosheid, wreedheid, gewelddadigheid en duivelse haat tegen God en Zijn dienst. Ongeloof en verachting van het christendom waren ten top gestegen. Hierdoor meenden velen, dat het einde van de wereld nabij was. Toen Napoleon I aan de macht kwam, dachten velen, dat hij de voorspelde antichrist was. Ernstige gelovigen toetsten bij dat alles de tekenen der tijden aan de profetieën in Gods Woord. Na 1815 komt Europa tot rust, maar wat voor een rust: de schatkisten leeg, de welvaart ondermijnd, handel en industrie gestorven, het christelijk geloof ver-

giftigd. Het Europa in die dagen: een verwoest geloof, geknakte hoop en vernietigde welvaart. Men begon te bidden tot God om herstel van Godsdienst en geloof. Smekingen klommen op tot Zijn troon om wederoprichting van de kerk van Jezus Christus. Velen baden. Overal over Europa werden geschriften, vooral uit Engeland, verspreid, om de gelovigen op te wekken, zich op bepaalde uren over geheel Europa te verenigen, om de Heere van de kerk te smeken, Zich over Zijn verwoeste wijngaard te ontfermen. Tijdens deze stilte (rust en stilte op staatkundig, kerkelijk en maatschappelijk gebied) van ongeveer een half uur (Opb.8:1), zijn in de jaren 1815 tot 1830 vele gebeden opgezonden waarbij werd gebeden om herstel van hetgeen verloren was gegaan. Als gevolg daarvan lezen we (Opb.8:3): 'En er kwam een andere engel, en stond aan

het altaar, hebbende een gouden wierookvat; en hem werd veel reukwerks gegeven, opdat hij het met de gebeden aller heiligen zou leggen op het gouden altaar, dat voor den troon is'. Deze Engel is de grote Engel van het verbond, Jezus Christus, de Hogepriester, Die staat tussen de Heere en Zijn volk. Hij is de Middelaar tussen God en mens; want als Hogepriester gaat Hij in het hemels heiligdom voor de genadestoel met Zijn eigen bloed. Als Middelaar is Hem veel reukwerk gegeven; want Hij is de Voorbidder en zonder Zijn voorbede kunnen onze gebeden niet aangenaam zijn voor God. In de verzen 4 en 5 wordt gezegd: 'En de rook des reukwerks, met de gebeden der heiligen, ging op van de hand des engels voor God. En de engel nam het wierookvat, en vulde dat met het vuur des altaars, en wierp het op de aarde; en er geschiedden stemmen, en donderslagen, en bliksemen, en aardbeving'. Zullen wij deze ook op aarde terugvinden aan het einde der stilte in het jaar 1830 of 1832? Zo ja, wat waren dan die stemmen, die donderslagen, die bliksemen? Het was de stem van de Heere door Zijn dienstknechten gesproken (Ex.5:1-2), de stem van de Evangelieverkondiging (Js.58:1), die weer over Europa begon te klinken door een vernieuwde opwekking tot boete en geloof, tot verkondiging van het zuivere Evangelie van Jezus Christus. Het waren de donderslagen van de verheerlijking van de Naam van de Heere door Zijn engelen (Mt.2:7) of ge-

zanten weer op aarde gepredikt (Jh.12:29); want niet zijzelf waren het die spraken, maar de Geest van de Vader was het, Die in hen sprak (Mt.10:20). Het is het vuur van de Heilige Geest dat Christus uit de hemel doet nederdalen en op de aarde werpt (Lc.12:49). Het 'Maranatha, Maranatha, de Heere komt', ging opnieuw als bazuin [Evangelieverkondiging] in het laatste tijdvak uit van de apostolische kerk in Engeland tot over het gehele vasteland van Europa (1836; zie hiervoor het Testimonium van de apostelen), met haar mondelinge en schriftelijke getuigenis aan alle kerkelijke en wereldlijke overheden van alle landen, gelijk bliksems deden haar leraars, als engelen van de Heere, over de aarde het geroep horen: 'Waakt! waakt! want de komst des Heren is nabij en gij weet niet, in welke ure de Heere komen zal!' (Mt.24:42).

De belofte: Een man met een schrijvers-inktkoker; geschonken tot zegen en uitredding

'...een man in het midden van hen was met linnen bekleed, en een schrijvers-inktkoker was aan zijn lenden; En de heerlijkheid des Gods van Israël hief zich op van den cherub, waarop Hij was, tot den dorpel van het huis; en Hij riep tot den man, die met linnen bekleed was, die de schrijvers-inktkoker aan zijn lenden had. En de Heere zeide tot hem: Ga door, door het midden der stad, door het midden van Jeruzalem, en teken een teken op de voorhoofden der lieden, die zuchten en uit-

roepen over al die gruwelen, die in het midden derzelve gedaan worden' (Ez.9:2-4). Het doel van alle inzetten onder het Oude Testament was een schaduwbeeld van Christus voor te stellen in al Zijn bedieningen, hoedanigheden, werkingen en daden. De inzetten van het Nieuwe Testament dienen hiervan het levende beeld te zijn. Christus is het beeld van de onzichtbare God, de Eerstgeborene van de gehele schepping. In Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare (Kol.1:15-16). Er is door God een man gesteld, met linnen bekleed en een schrijversinktkoker aan zijn zijde, die Hij alles heeft gegeven om tot zegen te zijn. De man komen we tegen in Ezechiël 9. Dit hoofdstuk beschrijft het oordeel over Jeruzalem. Hoe komen oordelen tot stand? Dit is de uitwerking van het volgen van de kwade weg, het gevolg van het verlaten van God. Als God wordt vergeten, roept men zelf de oordelen over zich af. De Heere doet de mens de onvermijdelijke gevolgen ondervinden van het eigen handelen. Maar vanuit Zijn liefde roept God op en geeft aanwijzingen die leiden tot uitredding. Door alle eeuwen heen, heeft de barmhartige God bij elke aankondiging van straf en oordeel ook een weg aangewezen tot ontkomen daaraan. Wij zagen dit reeds in de dagen van Noach en Lot. Deze man moet een teken tekenen op de voorhoofden van hen die gruwelen over wat er gebeurde aan zaken die ingaan tegen

de Heere en Zijn Woord. Zij zullen gered worden van het komende oordeel, want na hem komen er andere mannen die moeten verderven. De man in linnen met de schrijversinktkoker die een teken tekent op de voorhoofden is beeld en type van het apostelambt, dat door handoplegging de Heilige Geest meedeelt aan de gelovigen (Hnd.8:15-19 en 19:6): Jezus Christus Zelf is de Doper met vuur en de Heilige Geest. Dit dopen met het vuur van de Heilige Geest wordt in de Bijbel verzegelen genoemd (2Kor.1:22; Ef.1:13,14; 4:30; Op.7:3). We kunnen vaststellen dat het nu nog de genadetijd is, waarin de Heere Zijn werk voortzet, in het bijzonder door het werk van het apostelambt. Nog is er uitredding uit de aanstaande grote verdrukking mogelijk, want aan hen die het teken aan de voorhoofden ontvangen hebben en waardig worden bevonden, gaan de oordelen van de Heere voorbij (Ez.9:6; Opb.7:2-4; Opb.14:1-5).

Jezus komt terug

Onze hoop op Zijn wederkomst is gebaseerd op uitspraken van Jezus Zelf, die Hij voor de Hoge Raad, met de dood voor ogen, duidelijk heeft uitgesproken. Toen de hogepriester, de aanklager, Jezus vroeg of Hij wilde bevestigen dat Hij de Christus, de Zoon van God was, antwoordde de Heere: '... gij hebt het gezegd. Doch Ik zeg u, van nu aan zult gij de Zoon des mensen zien, gezeten aan de rechterhand van de kracht Gods en komende op de wolken des hemels' (Mt.26:64). Na de Hemelvaart van

Jezus bleven de aanwezigen naar de hemel staren. Twee engelen die verschenen spraken: 'Deze Jezus, die van u is opgenomen naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkomen, als gij Hem ten hemel hebt zien varen' (Hnd.1:11).

In Zijn afscheidswaarden, waarmee Hij Zijn discipelen wilde vertroosten, sprak Christus: 'Uw hart worde niet ontroerd; gij gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis van Mijn Vader zijn vele woningen anders zou Ik het u gezegd hebben want Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heen-gegaan ben en u plaats heb bereid, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook Gij zijn moogt, waar Ik ben' (Jh.14:1-3).

De eerste apostelen herhalen deze belofte en wekken de eerste gemeenten voortdurend op om vooral deze Maranatha boodschap (Jezus komt!) levend te houden (zie: 'De eerste kerk'). De Bijbel geeft ons inzicht hoe dit geweldige werk van God in een door Hem vastgestelde volgorde zal plaatsvinden. Eerst komt Jezus als Brudegom om Zijn bruid te halen (1Kor.15:22-23; Opb.11:12) en zal de eerste opstanding plaatsvinden (de opstanding uit de doden Opb.20:4-6). Vervolgens vindt in het huis van de Vader het Avondmaal van de bruiloft van het Lam plaats (Opb.19:7-9). Na deze opname zal op de aarde de grote verdrukking, de vervolging door het antichristendom, tot een climax komen (Mt.24:21-22; Mc.13:19-20; Dn.12:1). Op het hoogtepunt van de verdrukking, na de bruiloft van het Lam, komt de

Heere met de Zijnen terug op aarde (Opb.21:1-2). De antichristelijke machten zullen verslagen worden en onder het eerste oordeel komen. De satan wordt duizend jaar gebonden (Opb.20:1-3). Het rijk der heerlijkheid breekt aan. Hoe zal dit nieuwe rijk zich manifesteren? Samenvattend wat de Heere door de Oud-Testamentische profeten en het Nieuwe Testament ons in Openbaring 20, 21 en 22 leert, zal in dit rijk een geheel nieuwe kerken staatsorde heersen. Openbaring 21:1-2 leert ons: 'Ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde; want de eerste hemel, en de eerste aarde was voorbijgegaan, en de zee was niet meer. En ik, Johannes, zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem nederdalende van God uit den hemel, toebereid als een bruid, die voor haar man versierd is' en in vers 5: 'En Die op de troon zat, zeide: ziet, Ik maak alle dingen nieuw. En Hij zeide tot mij: schrijf, want deze woorden zijn waarachtig en getrouw'. Het nederdalen van deze stad van God uit de hemel, is de wederkomst van Christus met Zijn vele duizenden opgewekte en levend veranderde heiligen (de geroepenen, de getrouwen met de bruid); zij vormen in deze wederkomst, bij het begin van het duizendjarige rijk der heerlijkheid, de heilige stad, het nieuwe, hemelse Jeruzalem, nederdalende van God uit de hemel. De verheerlijkte heiligen zullen met Christus als koningen en priesters regeren. Omdat de satan gebonden is en geen macht meer heeft, zal de zonde niet meer door zwakheid en ver-

leiding bestaan, maar slechts nog door opzettelijke moedwil en verharding van het hart (Js.65:20). Er zal geen oorlog meer zijn (Js.2:1-5; Mi.4:1-5). De twaalf stammen van het volk Israël zullen allen uit hun laatste en grootste ballingschap teruggebracht worden naar het beloofde land en bekeerd worden tot hun in heerlijkheid gekomen Messias. Ook de heidenen zullen tot kennis van Christus komen, zodat de aarde vol wordt van de kennis van de Heere. 'Men zal nergens leed doen noch verderven op den gansen berg Mijner heiligheid; want de aarde zal vol van kennis des Heeren zijn, gelijk de wateren den bodem der zee bedekken' (Js.11:9). Christus zal in het nieuwe aardse Jeruzalem als Koning heersen over Israël en alle volken. Alle onzondige menselijke bedrijven, kunsten en wetenschappen zullen evenzeer uitgeoefend en beoefend worden als thans en zelfs tot grotere hoogte klimmen. Maar de Heere zal daar in de Hem toekomende eer en heerlijkheid worden gegeven. Bij dit alles zal, nu de vloek van de zonde is opgeheven, ook weer een paradijstoestand op aarde zijn voor mensen, dieren en planten. Dit is het doel van het gehele verlossingswerk. Alle nog onvervulde Bijbelse profetieën zullen in deze tijd geheel vervuld worden. Het gehele begrip van het rijk der heerlijkheid komt dus neer op de herstelling van de schuldeloze paradijstoestand op aarde van vóór de zondeval. Daarom wordt dit de wedergeboorte van de natuur of vernieuwing van alle din-

gen genoemd (Mt.19:28; Hnd.3:21). Aan het einde van die duizend jaar wordt satan voor een kleine tijd losgelaten (Opb.20:7-9) om de volken te verleiden. Daarna vindt de algemene opstanding der doden en het laatste oordeel plaats (Opb.20:11-15). Satan wordt met het beest en de valse profeet in de poel van vuur en sulfere geworpen en dag en nacht gepijnigd tot in alle eeuwigheid (Opb.20:10). Christus is Degene, Die van God geordend is tot een Rechter van levenden en doden. 'En heeft ons geboden den volke te prediken, en te betuigen, dat Hij is Degene, Die van God verordend is tot een Rechter van levenden en doden' (Hnd.10:42). En Handelingen 17:31: 'Daarom dat Hij een dag gesteld heeft, op welken Hij den aardbodem rechtvaardiglijk zal oordelen, door een Man, Dien Hij [daartoe] geordineerd heeft, verzekering [daarvan] doende aan allen, dewijl Hij Hem uit de doden opwekt heeft'.

Het einde

'Daarna zal het einde zijn, wanneer Hij het Koninkrijk aan God en den Vader zal overgegeven hebben; wanneer Hij zal te niet gedaan hebben alle heerschappij, en alle macht en kracht. Want Hij moet als Koning heersen, totdat Hij al de vijanden onder Zijn voeten zal gelegd hebben. De laatste vijand, die te niet gedaan wordt, is de dood. Want Hij heeft alle dingen Zijn voeten onderworpen. Doch wanneer Hij zegt, dat Hem alle dingen onderworpen zijn, zo is het openbaar, dat Hij uitgeno-

men wordt, Die Hem alle dingen onderworpen heeft. En wanneer Hem alle dingen zullen onderworpen zijn, dan zal ook de Zoon Zelf onderworpen worden Dien, Die Hem alle dingen onderworpen heeft, opdat God zij alles in allen' (1Kor.15:24-28).

Hoop

Onderzoekt in biddend opzien de Schriften; onderzoekt wat Christus schenkt én van ons vraagt. Merk op en onderzoek de dingen die rondom u gebeuren. Wij leven toch in de laatste tijd voor de persoonlijke wederkomst van Jezus Christus. Dit wordt herkend aan het in vervulling gaan van de in de Bijbel (o.a. Mt.24, Mc.13, 2 Ts.2, 2Tm.3) genoemde tekenen van de tijd: oorlogen, hongersnoden, pestilentiën, natuurrampen, afval van het geloof, mensen zullen gericht zijn op eigenbelang, liefhebbers van/voor zichzelf. Het is altijd de hoop, verwachting en verlangen van de gelovigen in de kerk van Jezus Christus geweest om opgenomen te worden en de Bruidegom Jezus Christus tegemoet te gaan in de lucht om eeuwig de Zijne te zijn en Zijn komst is zeer aanstaande. De tegenwoordige toestand is dus niet een blijvende, maar zal wijken wanneer het rijk der hemelen in openbare heerlijkheid verschijnt. Wat een hoop, wat een toekomst. Het is duidelijk dat daarom de verkondiging binnen en buiten de gemeente in het teken staat van de oproep: Bekeert u, bereidt u: Jezus komt. •

De Erediensten worden op zondag gehouden te:

Amersfoort	Banckertstraat 3	10 en 17 uur
Amsterdam	Burg. Röellstraat 199	10:30 en 17 uur
Arnhem	Uitzichtkerk, Zaslaan 22	10 en 17 uur
Enkhuizen	Zuiderhavendijk 25	10:30 en 17 uur
's-Gravenhage	Willemstraat 69	10 uur en (17 uur 2e en laatste zondag v.d. maand)
Groningen	Geulstraat 14	10 uur
Haarlem	Wilhelminastraat 21	10 en 17 uur
Utrecht	Herenweg 7	10 en 17 uur
Wageningen	Churchillweg 138, hoek Kolkakkerweg	10 en 16:30 uur
Zierikzee	Lutherse kerk	10 uur
	Gat van West-Noord-Westen	tweemaal per maand

Hersteld Apostolische Zendingkerk

Correspondentieadres: J.L.M. Straetemans, Wilhelminastraat 21, 2011 VJ Haarlem